

МИНАЄ ДЕВ'ЯНОСТИЙ!

Чимдалі, все гостріша тяга □
Немов опівдні, мучить спрага,
У двір, до батьківської хати,
Туди, де виглядає мати.

Поміж курей та між качка́ми,
Старих сусідок балачка́ми,
Аби наглянути й за домом,
Вона там вештає крізь втому.

Стомилась жити, нудить світом,
Та треба все переробити,
Шука собі нові турботи,
Бо звикла змалку до роботи.

Не так їй все, як би хотілось,
Дивується, куди що ділось:
Вода в колодязі міліє,
В очах і вдень вже сутеніє.

Кудись ще й палиця поділась,
Ніхто не брав і не губилась.
Як не свої без неї руки,
Хоч є ще аж чотири штуки.

Город у неї, як картина, □

Ніде не видно й бур'янини,
Хоча старенькій це й не просто,
Бо вже минає дев'яностий!

Часник на весну посадила
Ще й на дві грядки розділила,
Нікого щоб не обділити,
В дітей, як в неї, також діти.

Картоплі, бідкались, не буде,
Проходячи повз неї, люди,
Не вірилось, але хотіла,
Тому усі зібрала сили.

Тепер радіє, як дитина,
Що із одної картоплини
Зварити можна буде юшки,
Додавши для смаку петрушки.

Отож, весною знов планує,
(Коли, дасть бог, перезимує),
Город великий засадити –
Такий у неї стимул жити.

Дивуюсь матері, людина
Уже наївна, як дитина,
Та думки в неї мудрі й зрілі,
Від старості не заржавіли.

Вірші, що вчила ще у школі,
У пам'яті хтозна-відколи,
Так чітко й швидко декламує,
Почуєш – подих затамуєш.

Могутнє в неї покоління,
Вклоняюсь їй з благоговінням,
Пережила і поборолла,
Упину не було, як бджолам.

З дитинства бігла на роботу,
Не знати до якого поту,
Та ще роздягнена й голодна,
Не те дитинство, що сьогодні.

Хай Бог Вам, мамо, множить сили,
Хай щастя дасть на віку схилі,
А нам гордитись треба Вами,
Живіть, ще довго будьте з нами!

Хай ювілеї прийдуть нові,
Щоб з Вами нам зібратись знову,
І хай здійсниться наша мрія □
Останньою вмира надія!

Дата написання вірша: 2021-02-13